

a přes stěnu poslouchala, co se děje v ordinaci, když na vyšetření přišla žena.

Ráno co ráno musela mít svou horkou čokoládu, nekončně ohledů a pozornosti. Ustavičně si stěžovala na nervy, na hrudník, na výkyvy nálad. Hluk v domě jí nedělal dobře, ale jakmile všichni odešli, nechali ji ohavně osamělou a vrátili se jedině proto, aby ji viděli mrtvou. Když Charles večer přicházel domů, vystrčila zpod deky vyzáblé paže, obtočila mu je kolem krku, posadila si ho k sobě na postel a začala mu vyprávět o všem, co ji trápí: dost na ni nemyslí, miluje nějakou jinou! Však ji varovali, že bude nešťastná... nakonec po něm pokaždé chtěla nějaký sirup na své neduhy a o trochu víc lásky.

II

Jednou v noci, kolem jedenácté, je vzbudil dusot koně. Zastavil přímo u dveří, služka otevřela vikýř v podkroví a chvíli se domlouvala s mužem dole na ulici. Shání lékaře, má pro něj dopis. Nastasie sešla ze schodů, roztřesená zimou odemkla zámek a odsunula všechny závory. Muž nechal koně venku a vešel s ní dovnitř. Z vlněné čepice s šedivými střapci vytáhl dopis zabalený v hadříku a noblesně ho podal Charlesovi, ten se opřel loktem o polštář a přečetl si ho. Nastasie stála vedle a svítila mu, paní se cudně otočila ke zdi, byla z ní vidět jen záda.

Dopis byl zapečetěný modrým voskem a pana Bovaryho v něm snažně prosili, ať neprodleně přijede na statek v Bertaux ošetřit zlomenou nohu. Z Tostes je to ale dobrých šest mil¹⁴ cesty přes Longueville a Saint-Victor. Byla temná noc a paní Bovaryová mladší měla o manžela strach. Rozhodli tedy, že čeledín pojede napřed a Charles se za ním vydá za tři hodiny, až vyjde měsíc. Pošlou mu naproti chlapce, ukáže mu kudy na statek a otevře ohrady.

Kolem čtvrté se Charles zachumlal do kabátu a vydal se na cestu. Rozespalý z vyhřáté postele se nechal kolébat klidným klusem koně. Ten několikrát sám od sebe zastavil před jámou obehnanou trním, jež bývají vykopané na okraji zoraných polí, Charles se při tom pokaždé s trhnutím vzbudil, okamžitě si vzpomněl na zlomenou nohu a snažil